

Cikzore

Glasiło Crvene inicijative Kragujevac

Broj 6

PRVOMAJSKI PROGLAS CRVENE INICIJATIVE KRAGUJEVAC 2015

Radnice i radnici, otpušteni i nezaposleni, studentkinje i studenti, penzionerke i penzioneri,

od prošlog Praznika rada do danas za sve nas dogodile su se sledeće promene:

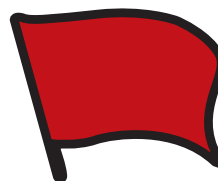
- Donesen je novi Zakon o radu koji olakšava otpuštanje, ne priznaje prava zaposlenih i pogoršava položaj sve siromašnijih građanki i građana Srbije;

- Smanjene su plate i penzije;

- Nameti kojima se teret krize svaljuje na obične ljude su sve veći i neizdrživiji.

Želimo vam srećan Prvi maj, praznik ljudi koji se bore za svoje pravo na dostojanstven život!

Zajedno u borbu protiv siromaštva i sistema koji siromaštvo stvara!

EPILOG „SOCIJALNOG PROGRAMA“ ZA ZAPOSLENE U ZASTAVI

Već smo se bavili sudbinom nekih od preduzeća u restruktuiranju, a između ostalih smo pominjali i priču iz fabrike „Zastava kamioni“, kada je, mimo najava i obećanja, bukvalno preko noći, radnicima ponuđena opcija otpremnine po principu „uzmi ili ostavi“. Tada se iz grupe „Zastava“ za taj socijalni program prijavilo 278 radnica i radnika, od čega 220 iz „Kamiona“. Taj socijalni program podrazumevao je da zaposleni koji imaju manje od pet godina uzmu deo otpremnine od 3000 evra, a da im se ostatak isplaćuje u mesečnim davanjima dok ne steknu jedan od uslova za penziju. Dakle, ukupna visina otpremnine koja je bila predviđena je 3000 evra, s tim što bi deo bio isplaćivan na mesečnom nivou.

Prevara je počela odmah, još dok se mastilo na potpisima nije ni osušilo; po predviđenoj dinamici, trebalo je da radnici budu prijavljeni na tržište rada odmah, ali se sa tim odugovlačilo do 18. novembra. Zatim je neisplaćivanje okrivljen, naravno, budžet; prvo je trebalo čekati da se izvrši dopuna budžeta, a kada se to dogodilo, treba čekati dok se usvoji republički budžet.

Jednom delu tih bivših zaposlenika je isteklo strpljenje, pošto posle više od šest meseci nisu primili bukvalno ništa. Taj deo se okupio 20. marta ispred Nacionalne službe za zapošljavanje da izrazi svoj protest zbog prevare u koju su uvučeni i koja je poslužila samo kao još jedan manevar da radnice i radnici pristanu na neke od

predoženih mera, podele se međusobno, a onda, po već oprobanom receptu vlastodršci i vlasnici kapitala počinju da diktiraju svoj tempo i svoje odluke.

Da stvar bude još gora, donesena je odluka o prevremenom penzionisanju ovih radnika, što posle promena zakona o radu i penzionom i invalidskom osiguranju znači samo jedno – da će oni do kraja života primati umanjenu penziju.

Učesnici protesta su izrazili svoju nemogućnost. Oni se još uvek uzdaju u državu, tačnije Vladu da im pomogne u rešavanju nastale situacije. Kao da Vlada nije ta koju je situaciju stvorila takvom kakvom jeste; kao da im Vlada nije ponudila taj program, pa onda jednostavno i jednostrano odustala od njega?! Ipak, treba imati razumevanja i izraziti solidarnost, jer su u pitanju ljudski životi. Za ovu grupu radnika, o datim okolnostima, nema povratka na staro. Njihov primer treba da nas nauči da radnice i radnici moraju ostati solidarni i ujedinjeni u najtežim trenucima; da ne treba verovati obećanjima Vlade i zvaničnih sindikata; da se jedino oslanjanjem na sopstvene snage u borbi može odupreti prevarama koje spremaju zastupnici interesa kapitala naspram interesa ljudi.

NESLAVNI REZULTATI KRAGUJEVAČKIH PREDUZEĆA

Da zabeležimo i dva neslavna rezultata koje ostvaruju preduzeća iz Kragujevca upravo sada: radnici „Niskogradnje“ nisu primili 26 plata, zaposleni u Institutu za strna žita, koji po svemu sudeći odbrojava svoje poslednje dane, nisu primili 19, a u preduzećima koja su pod kontrolom lokalnih vlasti se od promene lokalnih moćnika taj tempo neisplaćivanja ubrzava. Na primer: Šumadija sajam je kasnio sa tri plate u trenutku promene vlasti, a sada kasni šest. Takođe i javna preduzeća koja za svoj rad uzimaju novac, nimalo zanemarljiv u ovom trenutku, nastavljaju u istom trendu:

Gradska groblja, Parking servis i tako dalje.

U ovom trenutku, nominalnim gazdama, a to su gradske vlasti, sve ovo ne predstavlja problem. Glavno je „osloboditi se“ šest odsto zaposlenih koji su „višak“ po Kori Udovički i njenim procenama. Sami zaposleni samo povremeno i veoma stidljivo održe poneki skup na kome, uglavnom, dominiraju pozivi u pomoć. Pomoći nema ni sa jedne strane, jer se ti radnici upravo i obraćaju onima koji su ih doveli do ovog položaja. Jedinu pomoć koju mogu dobiti jeste da se sami organizuju i izbore za svoje dosadašnje zarade.

EPILOG ČELIČNO-SAPUNSKJE OPERE

Završena je još jedna epizoda sapunske opere oko nove privatizacije smederevske železare. Umesto višemesečnog favorite američkog „Esmarka“, železare se dokopala holandska kompanija „HPK inženjering“ koja se ni u jednom trenutku ranije nije pojavljivala kao zainteresovana strana. Međutim, tu kompaniju predstavlja jedan čovek koji se već pojavljivao u pregovorima, a to je slovački biznismen Peter Kamaraš, koji je dobavljač sirovina za tu istu železaru i koga su vlasnici „Esmarka“ tužili zbog opstrukcije njihovih pregovora. Podsetimo na ono što smo napisali u prethodnom broju *Cika zore* da je porodica Kamaraš već bila uključena u mutne poslove u Srbiji preko Peterovog sina koji je pokušao da iznajmi delove „Jugoremedije“.

Ugovor je potpisao Kamaraš, a ceremoniji potpisivanja prisustvovao je njegov partner u HPK holdingu, Amerikanac Džon Gudiš, koji je radnicima železare poznat kao bivši direktor bivšeg *US steel Srbija*, koji se zvanično vodi kao penzioner *US steel*. Novi menadžment je odmah obznanio da će uzimati čak trećinu dobiti za sebe.

Novi nastavci u ovoj mamutskoj seriji su na vidiku. Ispratićemo i njih sa istom pažnjom. Pošto je potpisan IPAP sporazum, ne sumnjamo u to da će NATO igrati veću ulogu, iako ni ova do sada nije bila beznačajna. Pljačka ostataka privrede jugoslovenskih republika se nesmetano nastavlja. Vreme je da počnemo ozbiljnije da im smetamo.

UGUŠENI ŠTRAJK PROSVETARA

Štrajk prosvetnih radnika u Srbiji koji su 17. novembra prošle godine otpočela četiri sindikata - Unija sindikata prosvetnih radnika Srbija (USPRS), Sindikat radnika u prosveti Srbije (SRPS), Ujedinjeni granski sindikat Nezavisnost (UGS Nezavisnost) i Sindikat obrazovanja Srbije, posle šest meseci uspešno je ugušen kao i svaki od prethodnih oblika otpora neoliberalnoj politici tj. „merama štednje” u čiju nas neophodnost, navikli smo, svakim narednim danom pod novim izgovorima „racionalizacije” ubeđuje licemerna vlada. Nakon zastrašivanja putem medija i optuživanja zaposlenih da su sami krivi za bedu u kojoj se nalaze i tome sličnim bljuvotinama sa kojima se susrećemo svakodnevno, ignorisanje se pokazalo kao oprobano dobar metod u praksi vladajuće elite kada je u pitanju suzbijanje štrajkova i uopšte suzbijanje bilo kakvog pokušaja otpora režimskim strukturama. U prilog tome, ono što je u srži od samog početka ometalo štrajk i zbog čega je okončan bezeuspešno je neshvatljivo letargičan odnos uplašanih prosvetara prema zajedničkim ciljevima koji su umesto ujedinivši se stvarali nove raskole deleći se u tabore i unutar samih sindikata što je bitno uticalo na kasnije donošenje odluka, a pritom i otvorilo prostor za razne vidove manipulacije.

Smanjenje plata u javnom sektoru najozbiljnije je pogodilo prosvetne radnike, pogotovu one koji nemaju pun fond časova i čija su primanja oko 200 evra, ali i sve ostale zaposlene čija su primanja takođe mizerna u odnosu na osnovne životne

potrebe. Ukratko, štrajk je počeo upućivanjem zahteva ministru prosvete za izuzimanje prosvetnih radnika iz programa za umanje zarada u javnom sektoru, kao i za uvođenje platnih razreda tj. insistiranjem na partikularnim interesima odnosno pozivanjem na izuzimanje iz programa štednje, a ne protivljenjem istom. Odgovori kojima se razvlačilo vreme bili su, kao i uvek, kako para u budžetu jednostavno nema i u vidu pretnji o daljem smanjivanju plata i disciplinskim postupcima protiv učesnika štrajaka. Uz to su mediji, kao i uvek, bombardovali i zastrašivali javnost o tzv. mogućim posledicama štrajka. Nakon dužeg perioda ignorisanja i manipulacija, usledili su pregovori na kojima bi se razgovaralo o ispunjavanju zahteva koji za pravo predstavljaju redigovanu i osiromašenu verziju prvobitnih čime se praktično iznuđivalo sporazumno rešenje. Ministar prosvete ne samo da je potpisivanjem Posebnog kolektivnog ugovora uslovljavao pristanak na Sporazum o prekidu štrajka, već je školama uputio zvanični dopis da se nastavnicima koji su bili nastavili sa štrajkom dodatno umanje zarade za vreme koje su proveli u štrajku. Nakon što su dva manja sindikata UGS „Nezavisnost” i Sindikat obrazovanja Srbije pod pritiskom vlade u februaru jednostavno napustili štrajk bez ispunjenja zahteva po kojima je trebalo potpisati nov, izmenjen Posebni kolektivni ugovor po kom se uvodi zakon o platnim razredima i po kom su izuzeti od smanjenja zarada, da stvar dođe do vrhunca besmisla, na scenu stupa „Republička

agencija za mirno rešavanje radnih sporova" kao tzv. nezavisni arbitar koji se sada ispostavlja kao „miritelj" učestvujući tako u pregovorima. Preostala dva sindikata koja čine većinsko telo takođe su u aprilu potpisali Sporazum po kom ni jedan štrajkački zahtev nije ispunjen. Tako su se na kraju uz posredovanje „Republičke agencije za mirno rešavanje radnih sporova" čija je specijalnost prekidanje štrajkova zaraćene strane izmirene.

Svim svojim zakonitim i protivzakonitim sredstvima država zapravo po svaku cenu ne odstupa od svog neoliberalnog diktata kojim se najavljuju nove reforme koje se tiču dualnog obrazovanja odnosno paralelno školovanje i zaposlenje čime se

čitava platforma prilagođava potrebama tržišta, a eksploatacija postepeno normalizuje. Egzistencijalna pitanja postaju sve više nevažna jer o njima uopšte nema govora, iako se tiču svih nas, kao takva, bivaju zatrpavana medijskim smećem. Složićemo se da odluka ljudi da se bore za svoja prava, egzistencijalna i uopšte ljudska, bi morala da bude čvršća i snažnija nasuprot bedi koja se duboko ukorenila u strahu od te iste bede. Otpor koji je bilo neophodno pružati je morao da bude solidarniji, jači i istrajniji u redovima samih sindikata. Tada možda i pored silnih pritisaka ne bi bilo moguće ugušiti štrajk, a kamoli ga jeftino prodati.

IPAP SPORAZUM

Srbija je 18. Marta sa NATO-om potpisala individualni partnerski akcijski plan (IPAP), što je najveći partnerski stepen sa NATO-om jedne zemlje koja nije njegova članica. Javnost u zemlji naravno o tome za mišljenje niko nije ni pitao, što je postala praksa vladajuće „demokratije“, koju najbolje opisuje komentar pomoćnika Aleksandra Vulina prilikom pregovora sa jednim sindikalcem u kojem je jasno rečeno da je jedina većina koja je bitna u ovoj zemlji ona u skupštini. A šta je zapravo potpisano u tom IPAP sporazumu i na šta se Srbija obavezala?

Pored opšte poznatog da vojnici NATO-a ubuduće imaju slobodan tranzit kroz Srbiju, da budu „zaštićeni“ posebnim statusom i da mogu da koriste vojnu infrastrukturu armije Srbije, postoje još neke stvari koje su potpisane ovim sporazumom a o kojima javnost nije dovoljno obaveštena. Neke od tih tačaka sporazuma, tačnije neke od bitnih stavki su:

- Obaveza da armija Srbije uništava viškove naoružanja.
- Obrazovanje srpskih oficira u skladu sa Bolonjom i NATO-om.
- Okončanje restrukturiranja firmi u državnom vlasništvu i završetak privatizacije.
- Nastavak reforme i liberalizacije tržišta roba i usluga, posebno finansijskih usluga.
- Pregovori o članstvu u Svetskoj trgovinskoj organizaciji (STO), paralelno sa uključivanjem u EU i globalna tržišta.
- U okviru energetske stabilnosti, obaveza na usklađivanje tržišta gasa sa direktivama EU.
- Jačanje nacionalnih tela zaduženih za borbu protiv terorizma i učešće u multinacionalnim operacijama.

- Strategijom javnog informisanja ohrabriti srpske akademske, istraživačke i naučne institucije da uđu u process saradnje sa NATO-om i da pristupe zajedničkim projektima.

- Najveći prioritet uspostavljanju pomoćnih tela Kancelarije Saveta za nacionalnu bezbednost i zaštitu tajnih podataka (NSA): Organa za bezbednosnu akreditaciju (SAA), Nacionalnog organa za bezbednost komunikacija (NCSA), kao i Nacionalnog organa za distribuciju (NDA).

Ukratko rečeno ne samo da će NATO trupe moći slobodno i zaštićeno da prolaze kroz Srbiju i koriste infrastrukturu srpske vojske, već će odlučivati o privatizaciji državnih preduzeća, energetskom sistemu Srbije, liberalizaciji finansijskih usluga, učešću Srbije u borbi protiv „terorizma“, pripremanje javnosti putem javnog informisanja i „akademske“ krugova za ulazak u NATO i otvorenu saradnju, tačnije poslušničku službu tajnim službama SAD-a.

Dakle kao što Vlada Srbije ne odlučuje o visini plate u javnom sektoru, već MMF, ne odlučuje ni o privatizaciji državnih preduzeća već to čini NATO, tačnije SAD. Da budemo precizniji Vlada Srbije ni o čemu ne odlučuje, to je samo jedna obična skupina birokrata koja sprovodi odluke imperijalističkih nalogodavaca bez pogo- vora. Iz toga proizilazi da radnici i nemaju šta da pregovaraju sa njima, već sa pravim vlastima čije je sedište u Vašingtonu, Berlinu i Briselu. Zbog toga ne smemo dozvoliti da nemo posmatramo kako nas šačica politikanata uverava u blagodeti imperijalizma i kapitalizma, o blagodetima sistema zasnovanog na suštinskoj nepravdi, već se moramo organizovati i što pre početi sa rušenjem istog.

REKLAMNO LICE FAŠIZMA: NACIONALNA BEZBEDNOST

Kapitalizam je na klimavim nogama širom sveta nametnuo sebe kao jedini validan društveni i ekonomski model. Da bi se ovo stanje stvari održalo, zapadnom imperijalizmu je od egzistencijalnog značaja da kapitalističke tekovine brani na sve raspoložive načine. U ovoj borbi je neophodno izumeti dobro pseudoideološko opravdanje za nebrojene državne udare, globalnu špijunažu i vojne ekskurzije širom sveta, a ideološko oružje i oruđe koje američki establišment najčešće upotrebljava je pojam nacionalne bezbednosti.

Imperijalistički ratovi su vekovima stara pojava, ali su uslovi modernih vremena naterali staru vojnu retoriku da se odene u novo ideološko ruho kada govori o bezbednosti i kada opravdava savremene ratove. Nekada je ideja odbrane i bezbednosti imala na umu mogućnost invazije od strane spoljnog neprijatelja ili opasnosti destabilizacije od strane unutrašnjeg neprijatelja. Ova ideja razvila se u novom obliku gde se bezbednost shvata kao potpuna kontrola svih svetskih dešavanja, spoljnih i unutrašnjih, i suzbijanje onih pojava koje su nepoželjne. Sa nestankom Sovjetskog Saveza sa svetske scene, aparatūra koja se borila protiv njega pretvorila se u globalnu aparaturu koja se bori protiv nastajanja bilo kakve nove alternative i nezavisnog delovanja.

U samim Sjedinjenim Državama je evidentno da pojam bezbednosti nije usmeren za dobrobit nacije, već za dobrobit svetske bogataške elite čiji novac diktira kompletan društveni život Amerike i njenu unutrašnju i spoljnu politiku. Tamo je ogromna aparatūra za prismostru i kontrolu najprisutnija i najsnažnija, što se

može videti iz globalne hajke koju su izazvale ličnosti poput Edvarda Snoudena i Čelzi Mening. Ovi proganjani ljudi kojima pretila smrtna kazna zbog veleizdaje nisu razotkrili tajne ratne planove svoje zemlje, već su izneli dokaze o nezakonitim praksama svoje države u tretmanu zarobljenika i njihovom mučenju u tajnim zatvorima, o otmicama stranih državljana u nezavisnim zemljama, o likvidacijama, o prisluškivanju, o treniranju i finansiranju terorista od strane američkih agencija.

U američkom establišmentu, koji je potpuno ogrezao u korupciji i gde novac predstavlja jedinu polugu svake promene, nacionalna bezbednost je neprikosnoveni prioritet, čije dugačke ruke stručnjaci definišu kao vladu u senci koja predstavlja četvrti ogranak države. Otudnjenju nacionalne bezbednosti od nacije svedoči i činjenica da su službe bezbednosti sve manje u rukama države a sve više u rukama privatnih kompanija koje pružaju usluge obaveštajnog rada. Vašington Post je u svom istraživanju otkrio postojanje 1,931 privatne agencije umešane u obaveštajne programe na 10,000 lokacija širom Sjedinjenih Država. Poslednjih godina, Demokratska i Republikanska partija, dve najveće političke partije u Americi imaju sve veća neslaganja u pitanjima spoljne i unutrašnje politike, ali im je zajednička безусловna podrška vojsci i agencijama za bezbednost, odobravajući za njihovo finansiranje svake godine milijarde i milijarde poreškog novca.

Nacionalna bezbednost je kao ideološko oružje primenjiva svuda. Nedavno je Venecuela optužila američke obaveštajne službe za pokušaje državnog udara, a

predsednik Obama je proglasio Venecuelu „pretnjom po nacionalnu bezbednost SAD“. Nakon napada Al Kaide proglašen je globalni „rat protiv terora“, čime je naknadno čitava Islamska religija predstavljena kao nasilna a njeni poklonici skloni terorizmu. Imati „teror“ za neprijatelja obećava beskrajn globalni rat za „bezbednost“, gde bilo ko može postati „terorista“ i napadnut za potrebe „zaštite od terorizma“. Svaka država, svaka ideja, svaki pokret, svaki skup, svaka organizacija može biti ocenjena pretnjom po civilizovani poredak i opštu bezbednost, kako u unutrašnjim tako u međunarodnim pitanjima. Za mir i bezbednost sada se vode ratovi koji se protežu od Alžira do Indije, od Centralne Afrike do Ukrajine.

Fašizam dvadesetog veka bio je poslednja linija odbrane krupnog kapitala od tada nastupajućeg talasa levičarskih i revolucionarnih ideja. Cinizam današnje borbe za bezbednost nalazi se na istoj duhovnoj ravni, ali njegova uloga nije reakcionarna pod pritiskom progresivnih ideja već služi kršenju takvih ideja u njihovom nastajanju. Moderan fašizam ne maše kukastim krstovima, njegova odlika je tajnost u kojoj on jača, razvija se, postaje sve napredniji, intruzivniji i represivniji u svojim policijskim taktikama kojima na mala vrata ulazi u svakodnevne živote građana. Sa razvojem novih tehnologija i pre svega elektronske komunikacije, sistem prismotre se sada oseća ugroženim, suočen sa virtuelnim univerzumom u kome pojedinci imaju više identiteta i komuniciraju, deluju i organizuju se u oblicima koje poredak ne može ni približno da iskontroliše i isprati.

Tiha represija koja iskorišćava danas opštu pasivnost i razjedinjenost društvenih klasa zahteva transparentnost svega i svakoga. Društvene mreže sve intenzivije insistiraju na zabrani nadimaka i zahtevaju upotrebu tačnog imena i prezimena. Na društvenoj mreži Fejsbuk, svakih nekoliko dana korisnici dobijaju poruku: „Dodajte

svoj broj telefona i pomozite nam da povećamo bezbednost vašeg naloga“. Nacionalna bezbednost, koja je preinačena u svetsku bezbednost, u svom lovu na teroriste i radikaliste stvorila je policijski i vojni program čija su ovlašćenja neizmerena, resursi neverovatni, a broj ljudi u njega uključenih držan u najvećoj tajnosti. Današnji Orvelovski sistem daleko prevazilazi sve oblike kontrole o kojima se govorilo u dvadesetom veku, a njegovo zalaženje u privatnost građana čitavog sveta daleko je iznad svega što je viđeno u zemljama koje su tada nazivane „totalitarnim“ i koje su optuživane da su „diktature“.

Pristup tebi, tvojim šiframa, tvojim komunikacijama, tvom radnom mestu, tvojim transakcijama, tvojim lokacijama, tvojim putovanjima, tvojim prijateljima, dešavanjima koje posećuješ, sve se to obavlja za tvoju bezbednost i komfor. Stvaranje globalne bezbednosti stvorilo je opštu atmosferu straha, nepoverenja, nesigurnosti. Kada ova globalna praksa proizvede neki radikalni pokret ili terorističku ćeliju, svaki napad služi kao izgovor za dalje jačanje „bezbednosnih mera“.

Ali nisu političari i svetski panduri osmislili ideju nacionalne bezbednosti već kapital koji njima dominira. Sa svih strana reklamne kompanije nam preporučuju šta da kupimo na osnovu onoga što nam se sviđa, kako da budemo bolji radnici, ako nemamo posao kako da ga nađemo, ako posedujemo firme kako da unapredimo svoje poslovanje. U kapitalističkoj transparentnoj utopiji ima mesta za prodaju svih vrsti proizvoda, a informacije su postale jedan od najskupljih. Odlika je starog kapitalizma što se zadovoljavao time da zaposli radnike, da poseduje i neograničeno eksploatiše njihovu radnu snagu. Novi kapitalizam otišao je dalje od toga i želi da poseduje upravo tebe, želi da sazna sve o tebi i svemu što te interesuje, da preduhtri svaku tvoju misao i svaki tvoj korak, i to postaje njegova najveća opsesija.

POLICIJSKO NASILJE U SAD

Sjedinjene američke države su zauzele stav „izuzetnosti“, još uvek koristeći maticu o ljudskim pravima. Sa druge strane, čak i najokoreliji podržavaoci njihove politike priznaju da je spoljna politika ove države agresivna, zločinačka i nimalo u skladu sa samim značenjem reči „demokratija“ i „ljudska prava“. Pored sve većeg siromaštva, što bi za najbogatiju ekonomiju na svetu trebalo da bude sramota, američka država pokazuje sve represivnije lice. Vreme je da zavirimo malo i u unutrašnjost te tvrđave, da pogledamo kako stoje stvari u samim SAD, pošto smo za Irak, Avganistan i Libiju, na primer, svesni do kakvog procvata ljudskih prava je došlo.

U toku 2014. godine nešto malo svet-ske pažnje privuklo je ubistvo tinejdžera u mestu Džekson, savezna država Misuri. Iako je, na osnovu svih raspoloživih dokaza bilo jasno da taj mladić nije bio predstavljao nikakvu pretnju, sve institucije sistema, počev od lokalnih, pa do saveznih, stale su na stranu policajca i on nikada nije pozvan na odgovornost. Masovni protesti koji su usledili nisu promenili ništa na terenu, ali su u mnogome doprineli stvaranju svesti o tome da se trenutno, u velikom broju slučajeva, policajci prema marginalnim slojevima stanovništva ponašaju van okvira zakona, često ga kršeći, do sada nijedan od njih nije pozvan na odgovornost. Sistem tako pokazuje da njegovo topovsko meso, a to su policajci koji su naoružani kao vojska, imaju pravo da krše zakon i da za to ne snose nikakve posledice. Takva situacija zahteva jedno ozbiljno podizanje svesti i bolju organizaciju za zaštitu običnih ljudi. Pokrenut je sajt koji se bavi beleženjem i analizom slučaja ubistava koje počinje policajci. Treba reći da među njihovim žrtvama ima i dece. Sajt, za one koje

to zanima, može se naći na adresi: www.mappingpoliceviolence.org.

Šta možemo videti na tom sajtu? Jednu zastrašujuću statistiku koju ne pominje niko i nigde na svetu. Pogledajmo samo neke podatke; u toku 2014. godine kaže se da je policija ubila najmanje 1149 osoba. Ovo najmanje znači da ne postoji tačan podatak, ovo je podatak do koga su došli, a ostavili su mogućnost da ih je bilo još. Posebnu pažnju su urednici sajta posvetili rasnoj strukturi ubijenih. Oni su izračunali da je verovatnoća da je ubijen crnac tri puta veća nego da je žrtva belac. Prošle godine je 101 nenaoružana crna osoba ubijena, što čini 40 odsto ukupno ubijenih nenaoružanih ljudi prošli godine. Na osnovu tog podatka, zaključujemo da je u toku 2014. godine između 200 i 300 nenaoružanih ljudi ubijeno od policije! Dalje, na sajtu se vidi da, iako je stopa kriminala približno ista širom SAD, u Sent Luisu crne osobe imaju pet puta veću šansu da ih policajac ubije, nego u Njujorku, a čak 10 puta više nego u Oklahomi ili Virdžiniji.

Ova mračna spirala policijskog nasilja se ubrzava u ovoj godini. Samo u toku marta meseca ubijeno je 36 crnih osoba, što znači više od jedne osobe dnevno! Ove podatke bi valjalo uporediti sa podacima iz zemalja koje SAD u svojoj propagandi nazivaju „autoritarnim“, „diktatorskim“ i slično, kao što su Kuba, Venecuela, Iran, pa i Severna Koreja. U poređenju sa navedenim zemljama „šampioni demokratije i ljudskih prava“ ne izgledaju ni najmanje šampionski. Ili je to, možda, zato što osta-

tak sveta i ne zna šta su ljudska prava dok „Glas Amerike“, CNN, BBC ili neki emisar iz EU ne objasne šta je to.

Za sve koje ova tema zanima preporučujemo sajt čija je adresa navedena u tekstu i gde se ova statistika može pročitati zajedno sa opisima događaja, slikama žrtava i epilogom pravnih procesa.

PROTIV POLICIJSKE REPRESIJE!

ČUDNA ZABRANA

Dana 9. aprila je u Vrhovnoj radi Ukrajine donesen zakon kojim se zabranjuje korišćenje komunističkih i nacističkih simbola, kao i, kako kažu „svaka javna negacija njihovog zločinačkog karaktera“. Zakon, koji je očekivan i najavljen od prvih dana vlasti kijevske hunte, potvrdio je nelegitimni predsednik Porošenko koji je izabran na izborima koji su organizovani samo na jednom delu teritorije te zemlje, rekavši da su za rat krive Nemačka i SSSR u istoj meri.

Iako pokušava da kanonizuje stav zemalja EU koje su donele sličan zakon, koji je u stvari liberalna propagandna floskula o „dva totalitarizma“, hunta, u stvari, ima jedan cilj: da zabrani Komunističku partiju Ukrajine, kao i sve one snage koje se zalažu za prestanak rata i genocida na istoku Ukrajine. Zatim, ovaj zakon, takođe, ima za cilj da spreči svaku javnu kritiku hunte u vezi sa ratom koji je započela i koji će trajati još. Povrh svega, ne znamo na koje nacističke simbole se misli, pošto je amblem jedne od udarnih pesnica hunte – bataljona „Azov“ runa koju su koristili nacisti za vreme Drugog svetskog rata (tzv „engelru-ne“), a ista ta vlast podiže spomenike ukrajinskom nacisti Stepanu Banderi u onim delovima zemlje u kojima uživa podršku.

Svrha ovog sumanutog zakona je da predupredi kritiku hunte, da iz javnog prostora zatre svaku ideju o zajedništvu i spreči javno sećanje na period mira i SSSR. Kao odgovor na ovaj zakon, građani Odeze u kojoj je počinjen jedan od prvih i najjezivijih zločina hunte – paljenje živih ljudi u zgradi sindikata 2. maja prošle godine – organizovali su masovno obeležavanje Dana oslobođenja samo dan nakon izglasavanja ovog zakona noseći ulicama sovjetske zastave. Odgovor koji su građani Odeze poslali Porošenu koji je došao 10. aprila da poseti taj grad sa mitingašima je bio – fašizam neće proći.

ŽIVELA SLOBODNA ODESA!

**ŽIVELO SEĆANJE NA SLOBODNU
SOVJETSKU UKRAJINU!**

DOLE RAT! NAPOLJE SA HUNTOM!

FAŠIZAM NEĆE PROĆI!

RASPAD SSSR KAO NEDEMOKRATSKI ČIN

Danas, više od dvadeset godina po raspadu SSSR, propagandna dogma o toj zemlji kao bastionu autokratije u kome su demokratske tendencije bile gušene je još uvek vrlo živa. Sa druge strane, ta ista dogma bilo kakav pokušaj pozitivnog vrednovanja dostignuća iz vremena postojanja te velike državne zajednice tumači kao nostalgiju za prošlošću i idealizaciju, s tim što treba imati na umu da se „nostalgija“ tumači kao nešto politički impotentno, čak i retrogradno. Sam raspad SSSR je danas stvar koja se podrazumeva kao jedan demokratski čin zbacivanja „veštačke“ multinacionalne imperije koji je bio neminovan.

Posle toliko godina, naročito imajući u vidu kavu pustoš danas za sobom ostavljaju snage koje se pretenciozno predstavljaju kao „demokratske“, možda je došlo vreme da tu propagandu i njene dogme ozbiljnije preispitamo. Pozabavimo se događajima sa samog kraja; da li je raspad SSSR bio odraz demokratskih težnji ugnjetenog naroda? Odgovor na to pitanje je: nije!

Naime, SSSR je formalno prestao da postoji u decembru mesecu 1991. godine, tako što je Mihail Gorbačov podneo ostavku i preneo sva ovlašćenja na predsednika Ruske federacije Borisa Jeljcina. Sedmice, koja je prethodila tome, potpisan je „Protokol iz Alma-Ate“ (grad u Kazahstanu, danas u medijima poznat pod imenom Almati) kojim je formirana Zajednica nezavisnih država. Još pre toga, iste godine je u periodu od avgusta do decembra niz republika, uključujući i Rusiju samu proglasio nezavisnost. Opet se postavlja pitanje, da li nam to ukazuje na to da je čitav

proces bio demokratski? Isti odgovor: nije! Zašto nije?

Danas je skoro nepoznata činjenica da 17. marta iste te 1991. godine održan referendum na teritoriji SSSR koji je već priznao nezavisnost tri pribaltičke republike – Litvanije, Letonije i Estonije. Današnjim mlađim čitaocima, ali ne samo njima, rezultat tog referenduma malo je poznat, jer se ne uklapa u pomenute propagandne klišee. Naime, rezultati tog referenduma su nedvosmisleno govorili da je narod u ogromnoj većini za opstanak SSSR, kako gledano tu državu kao celinu, tako i u bukvalno svakoj republici.

Referendumsko pitanje je glasilo: „Da li smatrate neophodnim očuvanje Saveza socijalističkih republika kao obnovljene federacije ravnopravnih suverenih republika u kojima bi prava i slobode pojedinaca i svake nacionalnosti bile zagarantovane?“ Rezultat referenduma na koji je izašlo više od 148 i po miliona glasača bio je sledeći: ZA očuvanje SSSR glasalo je 77, 85 odsto, odnosno više od 113 i po miliona ljudi. Protiv je glasalo 22, 15 odsto, odnosno 32, 3 miliona. Nevažjećih listića bilo je 2, 7 miliona, odnosno 1, 86 odsto.

Možda je još interesantnije ako se pogledaju rezultati u pojedinim republikama poput Ukrajine koja danas novim tumačenjima sopstene istorije iznosi stav kako su skoro silom bile uvučene i zadržavane u toj državnoj zajednici, a ima i onih koji će njihovo postojanje u SSSR-u interpretirati kao okupaciju, poput trenutnog premijera hunte Jacenjuka. U Ukrajini je, dakle, rezultat bio 22 prema osam miliona ZA opstanak SSSR, odnosno 71, 48 je

bilo za, a 28, 52 protiv. U drugim republikama koje su uzele učešće u referendumu procenat izjašnjenih za bio je još veći.

Bez obzira na jasan stav naroda, političke elite su preduzele potpuno drugačije korake, jednostavno su se dogovorili da rasture tu državnu zajednicu. Imamo pitanje za liberale i takozvane prozapadne demokrate: kako se zove to kada, uprkos volji naroda politička elita preduzima ovako krupne korake? Diktatura ili autokratija? Odaberite sami, ali demokratija sigurno nije.

Na kraju, da kažemo i to da ni povod ni cilj ovog teksta nije nostalgija, njeno buđenje ni održavanje. Cilj je da se pokaže kako takozvani demokratski svet, njegovi političari i sistem, zapravo počivaju na nedemokratiji, što, uostalom, svako od nas, danas, može osetiti na svojoj koži. Zadatak komunista, jer mi se upravo za takvo društvo borimo, jeste da razdvoje demokratsku frazeologiju od demokratije same. Jer, naš cilj jeste stvaranje istinski demokratskog društva, kako u političkom, tako i u ekonomskom smislu. A ovi koji danas sebe nazivaju demokratama ne rade ništa drugo nego što kompromituju sam pojam demokratije, koji, podsetimo se, znači „vladavina naroda“, jer se danas vladavina krupnog kapitala naziva demokratijom. Ne smemo dozvoliti da se sa ovom licemernom politikom dezorijentišu najšire mase i guraju na stranu otvorenih reakcionarnih diktatura što se danas, baš na prostoru bivšeg SSSR, ali i znatno šire, dešava sve češće.

ZA PRAVU, NARODNU DEMOKRATIJU!

LJOTIĆEVAC IZ NAFTALINA

Predstavnici Narodne biblioteke Vuk Karadžić u Kragujevcu izdali su saopštenje:

„Kako se ove godine navršava 120 godina od rođenja Stanislava Krakova, čitav niz programa u biblioteci biće u znaku njegovih doprinosa. Tim povodom biće organizovane brojne književne manifestacije, izložba i projekcije filmova.“

Ovome je prethodilo i književno veče posvećeno Krakovu u SKD-u u Beogradu u okviru ciklusa „Skrajnuti pisci“, gde je između ostalih govorio i predstavnik biblioteke iz Kragujevca.

Sve ovo liči na nastavak propagande da se oko izdajnika i zločinaca okupljaju neke nove elite, „umne glave“ kako sami sebe vole da nazivaju, koja želi da izbriše pojam saradnik okupatora a u krajnjoj liniji možda čak i sam pojam fašizma. Zato javnost mora da zna ko je u stvari bio taj „skrajnuti pisac“ Krakov, da ne bi došli u situaciju da sutra imamo izložbu slika nekog skrajnutog Mazala Adolfa, genijalnog i nesхваćenog slikara koji je sticajem nesrećnih okolnosti u svetskoj istoriji postavljen na stub srama umesto u sam vrh svetske umetnosti.

Krakov je bio član pokreta Zbor (skraćeno od: Združena borbena organizacija rada). To je bio pokret jugoslovenskog fašizma i konzervativnog nacionalizma u Kraljevini Jugoslaviji. Glavna načela ZBOR-a su bila: anti-komunizam, borba protiv „jevrejske zavere“ i zalaganje za staleško uređenje države. Vođa pokreta je bio Dimitrije Ljotić, a jedan od ideologa Nikolaj Velimirović. ZBOR je imao uzore i vodilje u desničarskim i fašističkim strankama Italije, Nemačke, ali i Francuske. U Zboru je Krakov bio šef odseka za propagandu u okviru Generalnog sekretarijata. On je tokom Drugog svetskog rata podržao generala Milana Nedića koji mu je bio ujak. Bio je urednik nedićevskih novina „Novo vreme“ (1943-1944), „Obnova“ i „Zapisi“. Ovde bi možda trebalo da napomenemo da su ulaskom nemačke okupacione vojske u Beograd aprila 1941, prestale da izlaze beogradske novine Politika, Vreme i Pravda. Dok je već 16. maja 1941. pokrenut dnevnik Novo vreme, obećavajući u prvom broju da će njegov cilj biti da obezbedi srpskom narodu mesto „pod okriljem Velikog Nemačkog Rajha“. Zato se celokupna propagandna aktivnost lista svodila na podršku nacističkoj Nemačkoj, antikomunizam, antisemitizam, uz redovno objavljivanje brojeva i imena streljanih i obešenih „komunista i Jevreja“. Iste, 1941. godine pokrenut je i dnevnik Obnova identičnog sadržaja. Prve stranice lista svakodnevno su posvećivane „veličanstvenim“ nemačkim pobedama, a ostale su bile ispunjene antisemitizmom, antikomunizmom i veličanjem aktivnosti vlade Milana Nedića. Od 7. septembra 1941. počeo je sa izlaženjem i nedeljnik Naša borba eksplicitno ljotićevske orijentacije. Povodom prve godišnjice izlaženja lista 1942. objavljeno je preko 170 imena njegovih saradnika, među kojima su, uz druge intelektualce, bili i aktuelni ministar prosvete Velibor Jonić i njegov zamenik Velmar-Janković. Propagandna aktivnost ovog lista svodila se prvenstveno na antisemitizam, a onda i na antiko-

munizam, veličanje Hitlerovih pobeda, uz propagiranje antisemitske i fašističke literature, pre svega, tekstova i knjiga Dimitrija Ljotića.

Stanislav Krakov je svom ujaku Milanu Nediću posvetio dve svoje knjige „General Milan Nedić“ (1963-1968). Spremao je i treću, završnu ali ga je bolest omela da je završi a smrt da je objavi, zbog čega je izuzetno tužna ovdašnja neoljotićevska „elita“ i sve te „umne glave“ koje tvrde da je on upravo u tim knjigama prikazano zašto je uz ime Milana Nedića stajao dodatak „Spasilac srpskog naroda“.

Stanislav Krakov, Milan Nedić, Dimitrije Ljotić i njima slični nisu bili nikakvi „spasioci“ već nešto sasvim suprotno, kao što ni ovi današnji „spasioci“ Krakova to nisu. Danas kada se fašizam vraća da velika vrata u kako u celom svetu tako i na prostoru ex-YU, nije neočekivano što „Narodna“ biblioteka Vuk Karadžić iz Kragujevca promoviše jednog otvorenog saradnika okupatora, istaknutog zborša i urednika fašističkih novina, pošto je to samo jedan u nizu sličnih primera koji se već neko vreme kanonizuju na državnom nivou. U istom tom Kragujevcu u kojem su oktobra 1941. godine masovna streljanja uz nemce vršili pripadnici SDS ratnog zločinca Milana Nedića, nastavlja se sa pokušajima da se mimo zdrave pameti ti isti zločinci pretvore u žrtve „nepismenih“ radnika i seljaka ovdašnjih koji nisu razumeli „prosvetiteljske“ ideje fašizma.

Ovaj fašista nikada nije odgovarao zbog svoje kolaboracije i propagiranja fašizma. Uspeo je da pobegne sa svojim fašističkim gazdama. Umro je u mestu Sen Žilijen 1968. godine.

NOVA LJUBAVNA PESMA STALJINGRADU

Pisao sam o vremenu i vodi,
i pisao o nebu i sadu,
opisivao bol i njene čudi,
sad pišem o Staljingradu.

A čuvala je draga sa maramom tom
gromku ljubav moga slada,
no srcu mom već sad je dom
u dimu i sjaju Staljingrada.

Dodirivah sa rukama svojim
vel svitanja, poražajnog jada,
sad dotičem dan života
što rađa sunce Staljingrada.

A znam da se mladim perje preodeva
staro, poput krila sputanog labuda
razvezuje let, taj gorki bol što peva
ljubavi je krik zbog Staljingrada.

Moje srce kom ja hoću dajem.
I za hartije krasne nisam hodio,
za mrtvo slovo od mastila ne hajem,
da pevam o Staljingradu sam se rodio.

Moj glas je umirao sa velikima,
skrhan međ stopom svake zgrade,
moj glas ječi ko zvono na vetru,
gledajući tvoju smrt, Staljingrade.

Dok američki borci sada
svetli su i tamni od granate.
U pustinji zmiju gaze.
Ti sam nisi, Staljingrade.

Francuska se starim barikadama
vraća, da besno zastave posade
za tek prolivenim suzama.
Ti sam nisi, Staljingrade.

A oni veliki lavovi Engleske
što sa mora sam uragan grade,
kandžama po kopnu rivaju otiske.
Ti sam nisi, Staljingrade.

Danas pod vencima tvog iskustva
gorkog gde se kosti pohranjenih hlade,
podrhtava i kost poginulih
što tu staše, Staljingrade.

Tvoj je ponos od plavog čelika,
tvoje kose sveta su ograde,
tvoj bedem od izdeljenog hleba
i granica ti mračna, Staljingrade.

Tvoja je Otadžbina od čekića i lovora
a krv po tom belom sjaju pade,
Staljinov pogled uprt je ka snegu
što ispisan je tvojom krvlju, Staljingrade.

Odlikovanja su tamo kud su tvoji
pali, spustivši ih na grudi te grude
pregažene i drhtavica kud se roji,
pred životom i smrću, Staljingrade.

Tu duboku krepost iznova si dala
čovečjemu srcu ostalom bez nade
sa podmlatkom crvenih kapetana
izniklih iz tvoje krvi, Staljingrade.

Nada je kud pomalja se cvat u gori
što izrađa krasne vinograde,
i gromkim jekom puška ori
reči prosvetljenja, Staljingrade.

Toj kuli na uzvisini je začetak,
kameni oltari na koje krv pade,
branitelja tvoje zrelosti imetak,
dece tvoje puti, Staljingrade.

Srčani orlovi tvog kamenja,
kovanice iz nedara tvojih,
nebrojenih suza opraštanja
i talasa od ljubavi, Staljingrade.

Kosti od ubica teško ranjanih,
okupatora kapaka sklopljenih,
i osvajača pokud razbežalih
pred tvojim sevom, Staljingrade.

Oni što su se pred Kapijom pogli,
hrlili u vode Sene kao u paradu,
s pristankom na ropstvo,
zadržaše se su u Staljingradu.

Oni što su Pragom Zlatnim,
u suzama muklim i beznađu
prošli gazeći ranama ratnim,
umrli su u Staljingradu.

Oni što u grčkoj špilji stalaktite pljuvali
su, od kristala skrnjene ograde
i njenu klasičnu plavet umanjili
gde su sada, Staljingrade?

Oni što su Španiju spalili i razorili,
stavljajući srce njeno u lance i jade,
srce majke hrasta i ratnika što su se borili
pod tvojim nogama trule, Staljingrade.

Oni što su u Holandiji i vode i lale
i kaljugu i krv mesali u padu,
isukavši i sablju i bič
sad spavaju u Staljingradu.

Oni što su jedne norvežanske noći
bele, ko urlikom šakala ka stadu,
spalili ledom skovano proleće,
zanemeli su u Staljingradu.

Vetar nosi tebi u čast ono
što će se pevati i što se pevade,
u čast tvojim majkama i deci
i unucima tvojim, Staljingrade.

Čast borcima iza magle zašlim,
čast Komesaru i vojniku sada,
čast je nebu s mesecom izašlim,
čast je suncu Staljingrada.

Čuvaj mi deo te silovite pene,
čuvaj mi jednu pušku, jedan plug mi čuvaj
i neka sahrane kraj mene,
jedan klas crveni iz tvoje zemlje,
pa nek znaju, ako iko sumnja, da sam
umro
voleći te i da si me volela, nek znadu,
iako se s tobom nisam borio u ratu,
ostavljam tebi u čast ovu tamnu granatu,
ovu ljubavnu pesmu Staljingradu.

Pablo Neruda

Pablo Neruda je bio čileanski književnik i diplomata. Njegovo pravo ime je Naftali Rikardo Rejes. Rodio se 12. jula 1904. godine u čileanskom gradu Peralu. Detinjstvo je proveo u gradu Temuko. Pisanjem je počeo da se bavi veoma rano, pa tako već u gimnazijskim danima objavljuje u regionalnom časopisu *Sutra (La Manana)*. Godine 1923. objavljuje svoju prvu knjigu poezije *Crepusculario*, a godinu dana kasnije i drugu pod nazivom *Dvadeset poema o ljubavi i jedna pesma bez nade*. Studirao je francuski jezik i pedagogiju u Santijagu. Svoje izmišljeno ime je počeo da koristi od 1930. godine, preuzeo ga je od českog pesnika Jana Nerude. Godine 1927. započinje cenjenu diplomatsku karijeru. Početak građanskog rata u Španiji i ubistvo njegovog bliskog prijatelja Lorke, promenili su njegov način pisanja, kao i njegov život. Zbog njegove podrške španskim republikancima, vlasti u Čileu su skinule Nerudu sa mesta konzula. U tom periodu nastaje njegova pesma *Espana en el corazon (Španija u srcu)*, koja će biti deo zbirke *Treći boravak*, koja se bavi socijalnim temama i politikom. Posle neuspešnog atentata na Lava Trockog 1940. godine, jedan od optuženih za pokušaj atentata bio je i meksički slikar David Alfaro Siqueiros,

kome je Neruda organizovao čileansku vizu. Došavši u Čile Sikeros je boravio u Nerudinoj privatnoj rezidenciji. U zamenu za pomoć, on je više od godinu dana slikao mural u školi u Čiljanu. Svoje divljenje prema Sovjetskom Savezu i Josifu Staljinu Neruda je istakao u svojim pesmama *Canto a Stallingrado* (1942) i *Nuevo canto de amore a Stallingrado* (1943). Smatrajući da mu se sprema hapšenje 1948. godine, Neruda je otišao u ilegalu sa svojom ženom. Krili su se trinaest meseci uz pomoć svojih pristalica i poštovalaca. Dok je bio u bekstvu, Komunistička partija je potpuno zabranjena, a 26.000 ljudi je potpuno izbrisano iz izbornog spiska, čime je onemogućeno njihovo pravo glasa. Kasnije se seli u Valdiviju u južnom Čileu, od Valdivije je prešao na šumarsko imanje u blizini jezera Hišve. Neruda je život u ilegali završio 1949. godine kada je na konjima pobjegao u Argentinu. U Čile se vraća 1952. godine gde je vlada Gonsalesa Videla na izdisaju, oslabljena korupcijskim skandalima. Čileanska Socijalistička partija je bila u procesu nominovanja Aljendea kao svog kandidata na predsedničkim izborima u septembru 1952. godine, pa je bilo važno da jedna takva književna i levičarska figura bude prisutna u samoj kampanji. Neruda je dobio nagradu za mir Staljina 1953. godine. Nobelovu nagradu za književnost dobio je 1971. godine. Nobelovoj nagradi predhodila je nominacija za predsednika 1970. koje se odrekao u korist Aljendea, koji ga je nedugo zatim postavio za ambasadora u Parizu. Tu dužnost obavlja sve do 1972. godine. Tokom svog mandata uticao je na ponovne pregovore o spoljnom dugu Čilea. Nekoliko meseci nakon boravka u Parizu zdravlje mu se naglo pogoršalo. Vraća se u Čile, gde umire u noći 23. septembra 1973. godine.

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao kolevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antiifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleterci nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!“

